

Ton, søde Stren-ge, tolk med e-ders Klang, hvad ei min Sang for- -maa at yt- -tre for min Ska-bers

Tro- - - - -ne. Kling, hul- - - de Lyd, et E- - - ko af min Røst og smelt mit Bryst og væk min

Andagt med din høitids-ful- - - de To- - - - -ne.

2.

Tolk, som i Træet i den dunkle Dal
 En Nattergal,
 Din Kjerlighed, mens at Naturen sover;
 Lad risle, som i Aftensolens Blod,
 Den klare Flod,
 Med sød veemodig Rislen dine Vover.

3.

Hvad intet Sprog at tolke var istand
 Du tolke kan,
 Forstaaet saavidt, som Himlens Bue hvælver;
 Naar Læben bæver, og det fulde Bryst,
 Er Ordet tyst;
 Men Strengen toner saligt naar den skiælver.